

LIBRIS

We know
books

LEWIS CARROLL

**ALICE
ÎN ȚARA
MINUNILOR**

Cu ilustrațiile lui John Tenniel

În traducerea
Antoanetei Ralian

Traducerea versurilor
de Ioana Ieronim

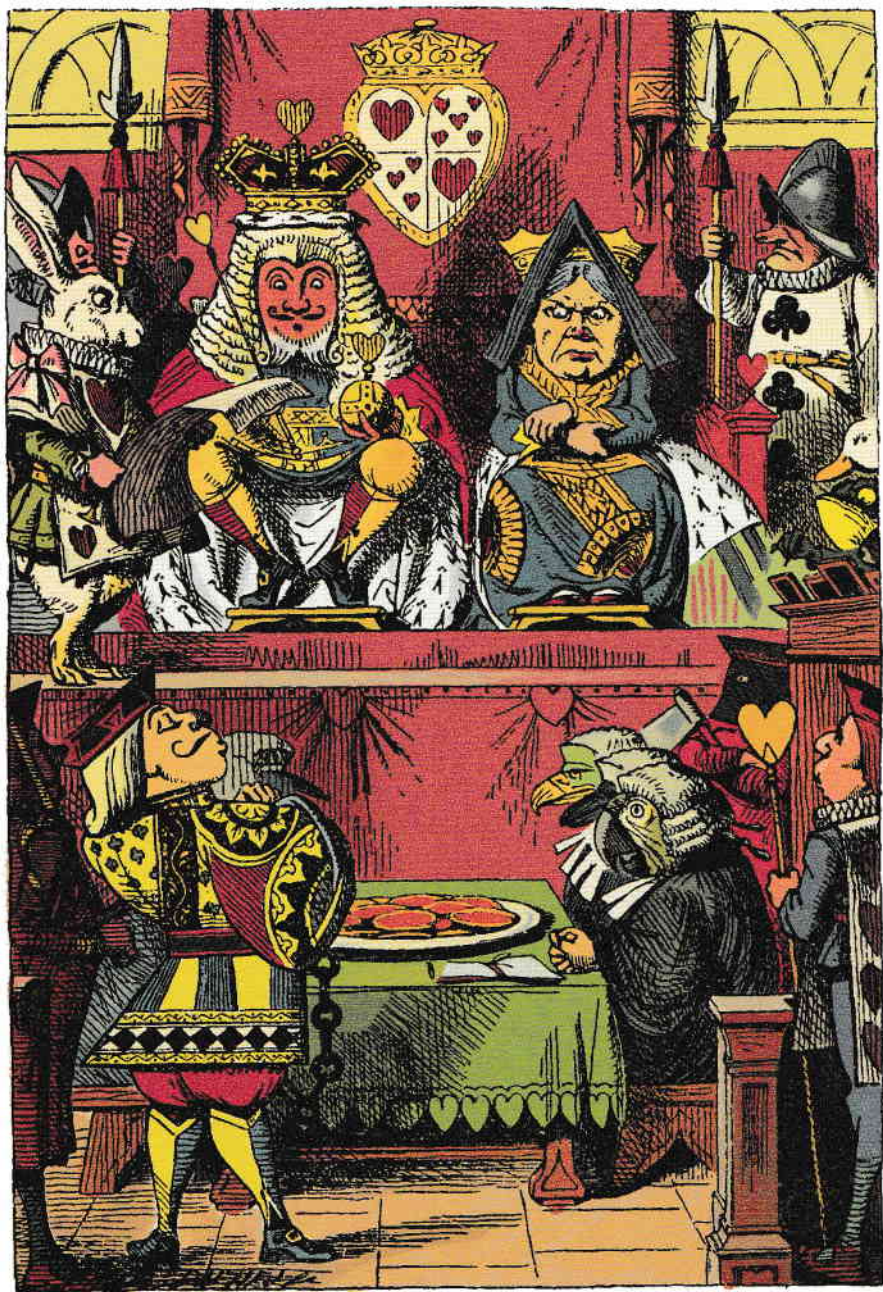

CUPRINS

I	Jos, în vizuina Iepurașului / 9
II	Lacul de lacrimi / 16
III	O cursă politică și o poveste lungă / 25
IV	Iepurașul trimite un „Biletel“ / 33
V	Sfaturi de la Domnul Omidă / 44
VI	Porc cu piper / 55
VII	O nebunească invitație la ceai / 67
VIII	Terenul de crochet al Reginei / 77
IX	Povestea Falsei Broaște Țestoase / 88
X	Cadrilul Homarilor / 98
XI	Cine a furat tartele? / 107
XII	Alice depune mărturie / 115

LBRIS

We know
books

*În după-amiaza aurie
Noi lunecăm pe ape,
Mănuțele nepricepute,
Strânse pe vâsle să nu le scape,
Se fac de zor a ne conduce
Călătoria îndeaproape.*

*Ah, crudă Tertia! La ora asta,
La vreme de visare,
Tu ceri povești, când suflul slab
Nu ar clinti din loc o pană!
Dar cum să-nvingă o biată voce
Trei guri pornite? Încercare vană.*

*Năvalnic Prima iese-n față
Tunând: „Începe chiar acum!”
Secunda îl îndeamnă, blând,
„Ceva trăsniț, cum o fi, oricum!”
Firul poveștii îl tot întrerupe
Tertia: „Ce vreau eu să spun...”*

*Se face totuși liniște o vreme,
Cu gându-acum ele vor urmări
Cum prin tărâmul nou, sălbatic,
Copila visului porni
Vorbind cu păsări și jivine
Care n-ar fi, de nu s-ar povesti.*

*Pe când povestea se-ndrepta
Încet către sfârșit
Povestitoru-i puse capăt,
Era destul de obosit.
„Restul, pe mâine“. Ele, chiuind:
„Acum e mâine! Mâine-a și venit“.*

*Așa cresc Țara Minunilor:
Treptat, parte cu parte
Într-un târziu ciudatele-ntâmplări
S-au așezat, pe rând, în carte,
Voioși cu toții, de pe barcă
Plecăm spre casă, nu-i departe.*

*Alice! Ia tu povestea
În mâna-ți delicată,
Visarea copilăriei păstrează-o
În memorie magică înfășurată,
Asemeni cununii pelerinului,
Cu flori din țara îndepărtată.*

I Jos, în vizuina iepurașului

Alice se săturase să șadă lângă sora ei pe tăpșan, fără nimic de făcut; o dată sau de două ori a tras cu ochiul la cartea pe care o citea sora ei, dar era o carte fără poze și fără dialoguri, „și ce rost are o carte fără poze și fără dialoguri?” și-a spus Alice în sinea ei.

Așa încât stătea pe gânduri (atât cât putea să mai chibzuiască, pentru că era o zi zăpușitoare, fierbinte, care o făcea să se simtă somnoroasă și bleagă) dacă plăcerea de a împleni un lanț de margarete merita oboseala de a se ridica și a culege florile; când, deodată, un Iepuraș Alb cu ochi roz a trecut pe lângă ea.

Nimic deosebit în această apariție, și Alice n-a fost prea mirată când l-a auzit pe Iepuraș văicărindu-se: „Vai de mine! Vai de mine! O să ajung prea târziu!” (deși, când și-a amintit, după ceva timp, de întâmplare, și-a spus că ar fi trebuit să se mire, dar, atunci când pățania a avut loc, i s-a părut absolut firească); însă, când Iepurașul *a scos un ceas din buzunarul vestei* și l-a consultat, pentru ca apoi să-și iuțească pasul, Alice s-a ridicat în picioare, deoarece și-a dat seama că nu văzuse niciodată un iepure cu vestă,

ba chiar cu un ceas în buzunarul vestei. Mănată de curiozitate, a pornit să alerge pe câmp după Iepuraș și l-a ajuns din urmă la țanc pentru a-l vedea strecurându-se într-o vizuină spațioasă, de sub un gard viu.

O clipă mai târziu, hop și Alice după el în vizuină, fără să se gândească în ce fel o să mai poată ieși vreodată de acolo.

Vizuína te ducea, la început, drept înainte, ca un tunel, pentru ca dintr-odată să se afunde abrupt, atât de abrupt, încât Alice n-a avut timp să se oprească înainte de a se pomeni lunecând în jos, în ceva ce părea să fie un puț foarte adânc.

Fie că puțul era, într-adevăr, foarte adânc, fie că ea aluneca foarte încet, oricum a avut posibilitatea să se uite în jur și să se întrebe ce o să se întâmple cu ea. Întâi a încercat să privească în jos, să vadă încotro se îndreaptă, dar era prea întuneric ca să poată desluși ceva; drept care a început să se uite în dreapta și în stânga și a observat că pereții erau acoperiți cu bufete și rafturi de cărți; ici-colo erau hărți și tablouri prinse în cârlige. În timp ce aluneca în jos, a întins mâna și a luat de pe un raft un borcan pe care scria Marmeladă de portocale, dar, spre marea ei dezamăgire, borcanul era gol; s-a ferit să-l arunce, de teamă să nu cadă în capul cuiva aflat dedesubt și să-l omoare, așa încât l-a lăsat pe unul din bufetele pe lângă care trecea. „Mă rog, și-a spus Alice în sinea ei, după o cădere ca asta, o să mi se pară un fleac dacă mă mai rostogolesc pe scări! Ce vitează o să mă socotească cei de-acasă! Ce mai, mi s-ar părea o nimica toată chiar dacă m-aș prăvăli de pe acoperișul casei!“ (Ceea ce ar fi putut foarte bine să se întâmple.)

Jos, jos, jos! Oare căderea asta n-are un sfârșit? „Mă întreb oare câte leghe am străbătut până acum?“ a rostit Alice cu glas tare. „Probabil că o să ajung undeva, în centrul pământului. Stai puțin: asta ar însemna, cred, patru mii de mile adâncime“ (pentru că, vedeți dumneavoastră, Alice învățase la școală lucruri de felul acesta și, cu toate că nu era cel mai fericit prilej de a-și do-

vedi cunoștințele, întrucât nu se găsea acolo nimeni care s-o audă, totuși era un exercițiu folositor) – „da, cred că asta-i distanța corectă; dar, mă întreb, care vor fi Latitudinea și Longitudinea până la care am ajuns?” (Alice nu avea habar ce înseamnă latitudine și longitudine, dar i se păreau niște cuvinte foarte mărețe.)

După un timp, a început din nou să-și pună întrebări. „Oare o să ajung de partea cealaltă a pământului? Ce nostim ar fi să mă trezesc printre oameni care merg cu capul în jos! Acolo sunt *antipoziii*, cred (de astă dată era bucuroasă că nu o auzea nimeni pentru că nu era deloc convinsă că folosise cuvântul potrivit), dar va trebui să întreb cum se numește țara: «Vă rog, doamnă, asta-i Noua Zeelandă? Sau Australia?»” (Și, în timp ce vorbea, a încercat să facă o reverență – închipuți-vă, o reverență în timp ce te prăbușești în gol! Voi credeți că ați reuși?) „Și ce fetiță ignorantă o să mă socotească doamna aceea pe care o s-o întreb. Nu, nu se face să pun întrebări; poate că o să văd scris undeva numele țării.”

Jos, jos, jos! Cum nu avea nimic altceva de făcut, Alice a început iar să vorbească de una singură: „Cred că Dinah o să-mi simtă grozav lipsa astă-seară.” (Dinah era pisica ei.) „Sper că o să-și amintească să-i dea farfurioara cu lapte la ora ceaiului. Dinah, scumpa mea! Ce n-aș da să fii și tu aici, jos, împreună cu mine! Mă tem că nu prea sunt șoareci prin preajmă, dar ai putea să prinzi un liliac, știi, liliicii seamănă mult cu șoarecii. Dar pisicile mănâncă oare lilieci?” Atunci, Alice a simțit că o prinde somnul, dar a continuat să se întrebe, aproape ca în vis: „Pisicile mănâncă lilieci? Pisicile mănâncă lilieci?” și uneori: „Liliicii mănâncă pisici?”, pentru că, vedeți dumneavoastră, cum nu putea răspunde la niciuna dintre cele două întrebări, nu avea mare importanță felul în care le formula. Simțea că moțâie și tocmai începuse să viseze că se plimba mână în mână cu Dinah și că o întreba foarte serios: „Dinah, spune-mi sincer, tu ai mâncat vreodată un liliac?”, când, bufl, s-a pomenit pe un morman de crengi și de frunze uscate, și lungă cădere a luat sfârșit.

Alice nu s-a lovit deloc și, într-o clipită, era din nou în picioare; a privit în sus, dar deasupra nu se vedea decât întuneric; în fața ei se întindea, însă, un alt coridor lung, și Iepurașul Alb putea fi văzut gonind de mama focului. Nu era niciun moment de pierdut, așa încât Alice a pornit după el cu viteza vântului, numai bine cât să-l audă spunând: „Vai de urechile și de mustățile mele, ce târziu s-a făcut!”

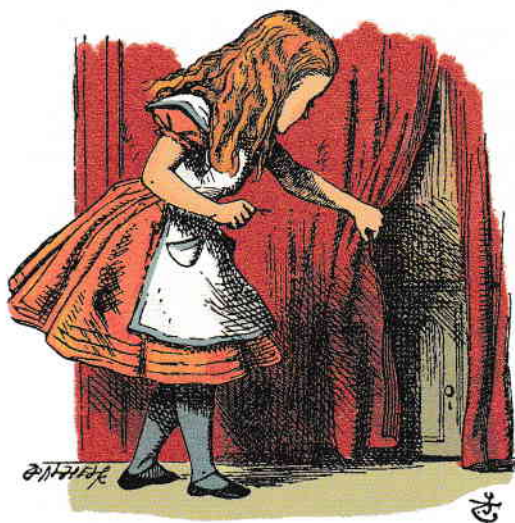
Se găsea chiar în spatele lui, când Iepurașul a cotit și s-a făcut nevăzut; Alice s-a pomenit într-un hol lung și jos, luminat de un șir de lămpi care atârnavă din tavan.

De-a lungul holului erau multe uși, dar toate încuiate; și, după ce Alice a străbătut întreaga lungime a holului, și de o parte, și de alta, încercând fiecare ușă, s-a întors în mijlocul încăperii, întristată, întrebându-se cum o să iasă vreodată de acolo.

Deodată, a nimerit peste o măsuță cu trei picioare, toată din sticlă solidă; pe măsuță nu se găsea decât o micuță cheie de aur, și primul gând al lui Alice a fost că aceasta se potrivește, probabil, la una dintre ușile din hol; dar, vai!, când a încercat-o, fie că broaștele ușilor erau prea mari, fie cheia era prea mică, clar este că nu a putut deschide nimic. Totuși, după ce a făcut un al doi-

lea tur al încăperii, a dat peste o perdea joasă, pe care nu o observase înainte, și îndărătul căreia se găsea o ușiță înaltă de vreo patruzeci de centimetri; Alice a vârât cheia de aur în broască și, spre marea ei bucurie, s-a potrivit.

A deschis ușa și a constatat că ducea spre un coridor mic, nu mai mare decât o gaură de șoa-rece; Alice s-a lăsat în genunchi; s-a uitat la capătul coridorului

și, ce să vezi? – cea mai minunată grădină care i s-a înfățișat vreodată. Ce n-ar fi dat să iasă din holul acela întunecos și să se plimbe printre răzoarele de flori viu colorate și printre fântânile răcoroase, dar nu izbutea să-și treacă nici măcar capul pe ușă, „și, chiar dacă mi-ar încăpea capul, gândea sărmana Alice, n-aș putea să-mi trec umerii. Vai, ce-aș mai dori să mă pot micșora, ca un telescop! Cred că aș reuși dacă aș ști numai de unde să încep.“

Căci, după cum ați văzut, în ultimele minute se petrecuseră niște fapte atât de neobișnuite, încât Alice începuse să creadă că extrem de puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că n-avea niciun rost să zacă acolo lângă ușiță, așa încât s-a întors la masă, sperând, în sinea ei, că poate o să găsească altă cheie sau măcar o carte cu instrucțiuni despre cum se pot micșora oamenii ca un telescop; dar de data asta a găsit pe masă o sticlură („care, în mod sigur, nu fusese acolo înainte“, și-a spus Alice) și în jurul gâtului sticlurii era legată o etichetă pe care scria „Bea-mă!“, cu litere mari, de tipar.

Putea să scrie până mâine „Bea-mă!“, dar mica Alice cea înțeleaptă nu avea de gând să se grăbească. „Nu, și-a spus ea, întâi și-ntâi am să mă uit dacă nu cumva scrie pe ea „otravă“; pentru că citise ea niște povestiri despre copii care sau se arseseră la foc, sau fuseseră mâncați de fiare sălbatice, sau li se întâmplaseră mai știu eu ce alte lucruri neplăcute, numai pentru că nu voiseră să-și amintească regulile atât de simple pe care le învățaseră de la prietenii lor mai mari; de pildă că un vătrau încins te poate arde dacă-l ții prea mult în mână; că, dacă te tai adânc la deget cu un cuțit, îți curge sânge; și Alice nu uitase nicio clipă că, dacă bei

prea mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“, în mod sigur o să-ți faci rău la stomac.

În orice caz, pe sticluța asta nu scria „otravă“, așa încât Alice s-a încumetat să o soarbă, ba chiar a găsit-o foarte gustoasă (avea o aromă amestecată de tarte cu vișine, cremă de lapte, ananas, curcan fript, caramele și pâine prăjită, caldă, cu unt) și în scurt timp a băut-o toată.

*

* *

„Ce ciudat!“ a exclamat Alice. „Simt că mă strâng în mine ca un telescop!“

Și, într-adevăr, așa era: ajunsese la o înălțime de vreo treizeci de centimetri și fața i se luminase de bucurie la gândul că acum avea dimensiunea potrivită pentru a intra pe ușiță și a pătrunde în grădina minunată. Dar, mai întâi, a așteptat câteva minute, ca să constate dacă se împuținează în continuare: era puțin îngrijorată „pentru că s-ar putea ca, până la urmă, să dispar cu totul, ca o lumânare, și-a spus Alice. Mă întreb cum aș mai arăta atunci?“ Și a încercat să-și închipuie cum arată flacăra unei lumânări după ce lumânarea se stinge, pentru că nu-și amintea să fi văzut vreodată așa ceva.

După un timp, dându-și seama că nu se mai întâmplă nimic, a hotărât să se ducă imediat în grădină; dar, vai de biata Alice!, când a ajuns la ușiță, și-a amintit că uitase cheița de aur și, când s-a întors la masă s-o ia, a descoperit că nu putea ajunge până la ea; o vedea clar prin sticlă și s-a străduit din răputeri să se cațere pe un picior al mesei, dar era prea alunecos și, când a ostenit să mai încerce, sărăcuța de ea s-a așezat pe jos și a început să plângă.

„Haide, haide, n-are niciun rost să plângi atât de amarnic“, și-a spus Alice ei însăși, cu destulă severitate. „Te sfătuiesc să încetezi pe dată!“ În general, ea își dădea sfaturi foarte bune (deși foarte rar le și urma) și, uneori, se certa cu atâta asprime, încât

îi dădeau lacrimile; ba chiar ținea minte că, o dată, își arsesese și o palmă zdravă pentru că trișase la un joc de crochet pe care-l jucase cu ea însăși, deoarece copila asta ciudată ținea mult la ideea că ar fi două persoane. „Dar acum n-are niciun rost să mă prefac că aș fi două persoane, își spunea sărmana Alice... Ce mai, a rămas atât de puțin din mine, încât n-aș putea pretinde că sunt măcar *o singură* persoană respectabilă!“

În scurt timp, însă, i-au căzut ochii pe o cutiuță de sticlă aflată sub masă; a deschis-o și a găsit în ea o prăjiturică pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele „Mănâncă-mă!“ „Ei bine, am să te mănânc, a rostit Alice, și, dacă o să mă ajuți să cresc la loc, o să ajung la cheie; și, dacă o să mă micșorez și mai mult, o să mă strecor pe sub ușă; așadar, și într-un fel, și în altul o să intru în grădină și nici că-mi pasă în ce fel.“

A mâncat o bucățică din prăjitură și tot timpul se întreba îngrijorată: „Oare cum o să fie? Cum o să fie?“ și își ținea mâna pe creștetul capului ca să simtă dacă crește sau scade; dar, spre surpriza ei, a rămas la fel; de fapt, în general așa se întâmplă când mănânci o prăjitură; dar Alice se obișnuise în asemenea măsură cu lucruri ieșite din comun, încât i se părea plicticos și prostesc ca viața să se desfășoare tot pe căile ei comune.

Drept care nu s-a lăsat, și a înfulecat întreaga prăjitură.